

opusdei.org

Apaštališkasis paragininimas „Christifideles laici“

Jono Pauliaus II Apaštališkasis paragininimas „Christifideles laici“ (I sk., 16 ir 17 p.). Šiame tekste Bažnyčia apmąsto pasauliečių pašaukimą ir misiją Bažnyčioje ir pasaulyje. 98 proc. Opus Dei narių yra pasauliečiai.

2006-11-01

Pašaukti šventumui

16. Visas pasauliečių katalikų kilnumas teatsiskleidžia svarstant *pirmą ir pagrindinį pašaukimą*, kurį Tėvas Jėzuje Kristuje per Šventąją Dvasią skiria kiekvienam iš jų. Tai pašaukimas šventumui, t. y. tobulumui meilėje. Šventasis geriausiai liudija kilnumą, kurį gauna Kristaus mokiny.

Vatikano II Susirinkimas apie visuotinį pašaukimą šventumui kalba nepaprastai aiškiai. Galima sakyti, kad Susirinkimas, sušauktas evangeliškai atnaujinti krikščionių gyvenimą, laikė tai svarbiausia užduotimi visiems Bažnyčios sūnums ir dukterims. Pašaukimas šventumui nėra paprastas moralinis priesakas, tai - *neišvengiamas Bažnyčios slėpinio reikalavimas*. Juk Bažnyčia yra rinktinis vynuogynas, kurio ataugos gyvuoja ir auga misdamos šventomis ir pašventinančiomis paties Kristaus sultimis; ji yra mistinis kūnas, o jo nariai dalyvauja šventume Galvos,

kuri yra Kristus; ji yra šventoji
Viešpaties Jėzaus sužadėtinė, už
kurią jis atidavė pats save, idant ją
pašventintų (plg. *Ef* 5, 25 t.). Dvasia,
pašventinusi žmogiškąją Jėzaus
prigimtį Mergelės Marijos iščiose
(plg. *Lk* 1, 35), yra ta pati Dvasia, kuri
gyvena ir veikia Bažnyčioje,
teikdama jai žmogumi tapusio Dievo
Sūnaus šventumą.

Šiandien būtina, kad visi krikščionys
skubiai pasuktų evangelinio
atsinaujinimo keliu, kilniadvasiškai
atsiliepdami į apaštalo raginimą
“tapti šventais visu savo elgesiu”
(plg. *1 Pt* 1, 15). Prabėgus dvidešimt
metų po Vatikano II Susirinkimo,
reikalo skubumą tinkamai pabrėžė
1985 m. nepaprastasis Sinodas:
“Kadangi Bažnyčia yra slėpinys
Kristuje, ji turi būti laikoma
šventumo ženklu ir įrankiu [...]. Visos
Bažnyčios istorijos būvyje,
sunkiausiomis aplinkybėmis,
šventosios ir šventieji visada būdavo

atsinaujinimo šaltinis ir pradžia. Todėl šiandien mums skubiai reikia šventųjų; turime uoliai melsti, kad Dievas mums jų duotų”.

Visi tikintieji kaip Bažnyčios nariai gauna ir tarsi pasidalija visuotinį pašaukimą šventumui. Tuo pačiu pagrindu, be jokio skirtumo nuo kitų Bažnyčios narių, jis liečia ir pasauliečius: “Visi tikintieji, kad ir koks būtų jų luomas ar padėtis, yra pašaukti krikščioniškojo gyvenimo pilnatvei, meilės tobulumui”; “visi tikintieji yra kviečiami ir turi siekti šventumo ir savo luomo tobulumo”.

Pašaukimas šventumui *kyla iš krikšto* ir atnaujinamas kitais sakramentais, ypač *Eucharistija*. Krikščionys, apvilkti Jėzumi Kristumi ir pagirdyti jo Dvasia, yra “šventieji”, taigi įgalioti ir įpareigoti savo būties šventumą atskleisti visos *veiklos* šventumu. Apaštalas Paulius ragina visus

krikščionis gyventi, “kaip pridera šventiesiems” (*Ef* 5, 3).

Gyvenimas pagal Dvasią, kuri duoda šventumo vaisių (*Rom* 6, 22; *Gal* 5, 22), visus krikštytuosius drauge ir kiekvieną atskirai ragina ir iš jų reikalauja, kad, *sekdami Jėzumi Kristumi*, priimtų jo palaiminimus, apmąstytų Dievo žodį, sąmoningai ir aktyviai dalyvautų sakramentiname ir liturginiame Bažnyčios gyvenime, neužmirštų asmens, šeimos ir bendruomenės maldų, praktikuotų meilę visose gyvenimo situacijose ir tarnautų broliams, ypač mažiausiems, skurstantiems ir kenčiantiems.

Šventėti gyvenant pasaulyje

17. Pasauliečių pašaukimas šventumui reiškia kvietimą gyventi pagal Dvasią, *įsijungus į laikinąją tikrovę ir dalyvaujant žemiškoje veikloje*. Apaštalas dar kartą primena: “Visa, ką tik darytumėte

žodžiu ar darbu, visa darykite
Viešpaties Jėzaus vardu, per jį
dėkodami Dievui Tėvui” (*Kol 3, 17*).
Susirinkimas, siedamas tuos žodžius
su pasauliečiais, kategoriškai
tvirtina: “Nei šeimos rūpesčiai, nei
kiti pasaulietiniai reikalai neturi būti
atsieti nuo jų dvasinio gyvenimo”.
Savo ruožtu Sinodo Tėvai apie tai
sako: “Didžiulę reikšmę turi
tikinčiųjų pasauliečių gyvenimo
vientisumas. Jie turi siekti šventumo
įprastinėmis profesinio gyvenimo
sąlygomis. Todėl, atsiliepdami į savo
pašaukimą, savo kasdienius
užsiėmimus jie turi laikyti proga
priartėti prie Dievo, vykdyti jo valią
ir tarnauti kitiems žmonėms,
veddami juos į komuniją su Dievu
Kristuje”.

Pašaukimą šventumui pasauliečiai
turi suprasti ir patirti ne tik kaip
reikalavimą ir kategorišką pareigą,
bet dar labiau kaip ryškų
atgimdžiusio juos savo šventajam

gyvenimui Tėvo begalinės meilės ženklą. Taip suprastas pašaukimas yra *esminis ir neatskiriamas naujo gyvenimo, gauto per krikštą, dėmuo*, vadinasi, ir jų kilnumą kuriantis elementas. Drauge pašaukimas šventumui *glaudžiai susijęs* su pasauliečiams Bažnyčioje ir pasaulyje patikėta misija ir atsakomybe. Išties jau pats patirtas šventumas, kylantis iš dalyvavimo Bažnyčios šventumo gyvenime, yra pirmas ir pamatinis indėlis į Bažnyčios kaip “šventųjų bendravimo” statybą. Tikėjimo apšviestas žvilgsnis džiaugiasi, regėdamas tokią gausybę pasauliečių, vyrų ir moterų, dažnai nepastebėtų ar net nesuprastų, kurie, būdami svetimi šio pasaulio didžiūnams, bet artimi juos mylinčiam Tėvui, įprastiniame gyvenime, tarp kasdienių užsiėmimų, nepailsdami triūsia Viešpaties vynuogyne, nuolankiai,

bet Dievo malonės stiprinami plečia istorijoje Dievo karalystę.

Negana to, šventumas yra pagrindinė prielaida ir būtina sąlyga, kad Bažnyčia galėtų įgyvendinti savo išganingąją misiją. Būtent šventumas yra jos apaštališko ryžto ir misijinio įkarščio slaptinga versmė ir neklaidingas matas. Bažnyčia, Kristaus Sužadėtinė, tik tada tampa Dvasioje vaisinga Motina, kai atsiduoda Kristaus meilei ir į ją atsako.

Dar kartą grįžkime prie biblinio vynuogyno įvaizdžio. Atžalų sužydėjimas ir suvešėjimas priklauso nuo to, kaip tvirtai jos įaugusios į vynmedį. "Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami manyje. Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug

vaisių; nuo manęs atsiskyre, jūs nieko negalite nuveikti” (Jn 15, 4-5).

Čia reikia priminti, kad Sinodo metu įvyko iškilminga kelių pasauliečių moterų ir vyrų beatifikacija ir kanonizacija. Juose visa Dievo tauta, ypač pasauliečiai, dabar gali rasti naujus šventumo pavyzdžius ir naują didvyriškųjų dorybių liudijimą bendromis ir įprastinėmis žmogiškosios egzistencijos sąlygomis. Pasak Sinodo Tėvų, “vietinės Bažnyčios, ypač jaunos Bažnyčios, su deramu atidumu turi atpažinti tarp savo narių tuos žmones, kurie minėtomis sąlygomis (kasdieniame gyvenime arba santuokoje) paliudijo šventumą ir gali būti pavyzdys kitiems, o paskui, jei yra įvykdytos reikalingos sąlygos, kreiptis su prašymu juos beatifikuoti bei kanonizuoti”.

Baigiant šiuos apmąstymus, kurių tikslas buvo apibrėžti, kokia

pasauliečių padėtis Bažnyčioje, iš
lūpų veržiasi garsusis šv. Leono
Didžiojo paraginimas: *Agnosce, o
Christiane, dignitatem tuam!* -

[Pažink, krikščioni, savo kilnumą!]

Taip pat ragina šv. Maksimas, Tūro
vyskupas, kreipdamasis į tuos, kurie
gavo šventojo krikšto patepimą:

“Paisykite garbės, kurią gavote su
šiuo slėpiniu!” Tegu visi krikštytieji
dar kartą pasiklauso šv. Augustino
žodžių: “Džiaukimės ir dėkokime:
tapome ne tik krikščionimis, bet ir
Kristumi [...]. Stebėkitės ir guoskitės:
tapome Kristumi!”

Krikščioniškasis kilnumas, visų
Bažnyčios narių lygybės šaltinis,
garantuoja ir stiprina komunijos ir
brolybės dvasią, o drauge yra
pasauliečių apaštališko ir misijinio
dinamizmo paslaptis ir jėgos šaltinis.
Tai įpareigojantis kilnumas, Dievo
pakviestų dirbti jo vynuogyne
darbininkų kilnumas: “Taigi visus
pasauliečius, - sako Susirinkimas, -

įpareigoja kilni pareiga - darbuotis,
kad dieviškasis išganymo planas vis
labiau pasiektų visų laikų žmones
visoje žemėje”.

*Visas dokumento tekstas prieinamas
čia.*

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/
apastaliskasis-paragininimas-
christifideles-laici/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/apastaliskasis-paragininimas-christifideles-laici/) (2025-08-07)